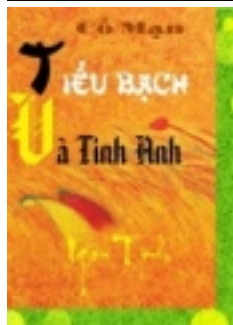

Tiểu Bạch Và Tinh Anh

Contents

Tiểu Bạch Và Tinh Anh	1
1. Chương 1: Cầu Hôn	1
2. Chương 2: Xem Mắt Nhầm Người	2
3. Chương 3: Cuối Tuần Thê Thảm	4
4. Chương 4: Người Nào Đó Bị Từ Chối Bản Thảo.	6
5. Chương 5: Hai Phân Đoạn Ngắn	8
6. Chương 6: Chuyện Xem Mắt 2	10
7. Chương 7: Chuyện Xem Mắt 3	15

Tiểu Bạch Và Tinh Anh

Giới thiệu

Chắc hẳn các bạn đam mê tiểu thuyết ngôn tình không thể không biết đến tác giả Cổ Mạn, cô nổi tiếng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-va-tinh-anh>

1. Chương 1: Cầu Hôn

Sẩm tối, cánh cửa thư phòng vốn là cấm địa của Chu Ninh Tự bị ai đó dùng đôi bàn tay phẫn nộ đẩy ra.

“A a a, Chu Ninh Tự, mẹ của em đang không lại gọi điện thoại đến mắng em, nói gì mà sách của em viết càng ngày càng đọc không được!”

Thân hình to lớn của Chu Ninh Tự vẫn bất động, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính theo dõi biểu đồ cổ phiếu đang tăng.

Song Nghi đứng trước bàn làm việc, tức giận.

“Kết quả là, mắng xong hết, bà mới phát hiện mình mắng nhầm người, sách đó vốn không phải do em viết! Bà là đi mua sách lậu để đọc đó!”

Song Nghi tiếp tục tức giận, còn bạn Chu nào đó tiếp tục xem biểu đồ cổ phiếu.

“Em hỏi mẹ tại sao lại mua sách lậu, bà còn trả lời là vì sách của em ở ngoài cửa hàng không có bán!!” .

Song Nghi dừng lại, không nói gì ngửa mặt lên nhìn trần nhà ba phút, sau đó phóng ánh mắt đầy lửa giận nhìn về phía ai đó từ đầu đến cuối vẫn chưa nói một lời nào. Người đàn ông này nửa điểm đồng tình ủng hộ cũng không tỏ ra. Phần nộ-ing.

“Chu Ninh Tự, em muốn ly hôn với anh.”.

“Hả?” .

Ly hôn?

Một từ nào đó cuối cùng đánh động đến bạn Chu, ánh mắt rời khỏi màn hình máy tính, ngẩng đầu lên nhìn Song Nghi, “Nói đến ly hôn, chúng ta lúc nào đó đi kết hôn một lúc đi.”.

~~>_Song Nghi và Chu tiên sinh cùng nhau soi gương.

Bên trong gương là hình ảnh Chu tiên sinh gầy, cao to, khôi ngô thanh nhã, muốn dáng người có dáng người, muốn gương mặt có gương mặt đẹp, còn là người có khí chất cao ngạo trong truyền thuyết nữa.

Về phần Song Nghi . . . chúng ta bỏ qua đi ha = =.

Chu tiên sinh cười khanh khách nhìn về phía Song Nghi, chờ xem cô còn gì để nói không.

Song Nghi trừng mắt nhìn cái gương nửa ngày, nghẹn ngào nói một câu: “Chúng ta thật là hợp nhau, thực sự là ‘Nội’ ngoại kiêm tu [4] mà!”

Sở thích:

Chu tiên sinh: du lịch, vận động.

Lục tiểu thư: . . . Em cũng thích đi du lịch.

Chu tiên sinh (hiện đây hắc tuyến): Em thích ngủ mới đúng.

Lục Song Nghi: . . . Đúng vậy, cho nên du lịch của em là chỉ đi du lịch trong mơ, gọi tắt là mộng du. . .

Chu Ninh Tự:

Rùa: nữ nhân vật chính này mặc dù cũng là viết văn, nhưng mà với tôi không có liên quan đâu nhé, mọi người không nên đoán mò, tôi hơn cô ấy một trăm lần đấy ==Chỉ là, cô ấy siêng năng hơn tôi một trăm lần, một năm 12 tháng chăm chỉ như chú ong nhỏ vậy - -

2. Chương 2: Xem Mắt Nhằm Người

Thật lâu thật lâu về sau, sau khi Chu tiên sinh đã chính thức xác định vị trí phiếu cơm dài hạn vững chắc của Lục tiểu thư. Một ngày nọ, Chu tiên sinh tỏ vẻ rất lơ đãng vô ý, hỏi: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh em có cảm giác gì?” .

Lục tiểu thư trả lời rất thành thật: “Giống như nhìn thấy một chiếc áo khoác hết sức hoàn mỹ trong cửa tiệm mà em không bao giờ mua được vậy.”.

Chu tiên sinh khóe miệng hơi nhếch lên, thoả mãn.

“Thế sau đó khi anh gọi điện thoại hẹn gặp em thì thế nào?” .

Lục tiểu thư rất rất hưng phấn nói: “Anh không biết đâu, trong tích tắc, em đã nghĩ là —— wow, cái áo khoác này sao tự nhiên lại được bán đại hạ giá thế!”

Khóe miệng của Chu tiên sinh co giật.

Nói đến ngày nào đó, thành phố B đột nhiên rất kì lạ, mặt trời chiếu sáng ở phía đông, còn ở phía tây lại nổi gió.

Ở phía tây thành phố, quản lí Chu Ninh Tự đứng dậy đóng cửa sổ phòng làm việc, hàm răng khê phát đau, trong lòng luôn không hiểu vì sao lại cảm thấy bất an, giống như cảm thấy có chuyện gì bất hạnh sẽ xảy ra vậy.

Còn ở phía đông thành phố, nhà văn Tiểu Bạch Lục Song Nghi rất vui vẻ đem bàn lắn viết lên sân thượng ngồi, múa kiếm soàn soạt, nghiêng răng nghiêng lợi, dưới ánh sáng mặt trời chuẩn bị viết cảnh nam chính nữ chính đóng cảnh H.))

Vừa viết vừa âm thầm tự cổ vũ —— Lục Song Nghi! Mi nhất định phải dẹp bỏ cái danh hiệu đầy sỉ nhục “Không thể viết H”, mi chắc chắn là người được trời phú cho khả năng viết H, trước đây không viết chẳng qua là do thói quen và không thích mà thôi. . .

Vì vậy. . . .

Nhân vật nam và nữ nói vài câu trước khi bắt đầu H. . .

Nhân vật nam đè lên người nhân vật nữ. . . .

Nhân vật nữ bị hôn đến mê man nằm xuống. . . .

Nhân vật nam cởi bỏ quần áo của nhân vật nữ. . . .

Nhân vật nữ vừa cởi vừa nói đừng mà. . . .

Nhân vật nam bắt đầu tự cởi quần áo của mình. . . .

Nhân vật nữ nhìn thấy cái XX của nhân vật nam không hề lớn. . .

Nhân vật nam dùng sức rồi. . . .

Nhân vật nữ kêu lên thảm thiết. . . .

Sau đó. . . .

Điện thoại đột nhiên vang lên. . . .

Song Nghi kêu lên thảm thiết!

Kẻ nào chết dẫm dám gọi điện thoại tìm cô vào lúc này chứ, không thấy giữa ban ngày ban mặt người ta đang ở giữa cảnh H sao?

Song Nghi phẫn nộ vươn người về hướng điện thoại di động, cầm lấy, mở nắp.

“A lô!” Giọng điệu cô đầy sát khí.

Phía bên kia im lặng ba giây, do dự hỏi: “Lục Song Nghi?” .

Song Nghi sững sốt: “Vịt muối?” .

Phía bên kia đứng hình, kiên nhẫn nói: “Lục Song Nghi, mình tên là Bách Nhã, không phải Vịt muối, cảm ơn!”. [1]

Bách Nhã và Lục Song Nghi lúc trước là bạn cùng học đại học, học khoa tài chính, là người có bề ngoài xinh đẹp nho nhã, đoan trang, thành tích rất tốt, ở cùng phòng kí túc xá với Song Nghi...và đương nhiên rất khác với Song Nghi. . .

Chỉ là những việc này không quan trọng. Quan trọng là, bạn học Bách Nhã từ ngày đầu tiên nhập học, không hiểu biết gì nên tùy tiện làm bạn với Lục Song Nghi chậm chậm chạp chạp trì trì độn độn.

Cô đang hỏi xem tối ngày mai Song Nghi có giờ đi ăn một bữa cơm với cô hay không. Song Nghi rất tò mò hỏi: “Vịt muối, bạn bị thất tình hả? Được, mình sẽ an ủi làm cho bạn thấy khá hơn”.

“Cám ơn đã quan tâm. Hiện giờ mình cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống của mình.”. Bách Nhã lần thứ hai kiên nhẫn.

“Không lẽ, còn có việc nghiêm trọng hơn là thất tình? Bạn bị thất nghiệp hả?” Thất nghiệp đối Bách Nhã mà nói so với thất tình tuyệt đối nghiêm trọng hơn một trăm lần.

“Cũng không phải.” Sợ cô tiếp tục nói ra những chuyện xui xẻo nữa, Bách Nhã vội vàng nói: “Thật ra, mục đích chủ yếu là để giới thiệu cho bạn một người đàn ông . . .”

“Đàn ông?” Song Nghi dựa vào trực giác nói: “Người này có phải là có tướng tá kì dị tích cách có vấn đề đã vào tù từng giết vợ giết người không?”

Nếu không phải vậy, làm gì có chuyện Bách Nhã lòng tốt trời dấy mà giới thiệu cho cô chứ.

Bách Nhã tiếp tục nhẩn nài nói: “Là sếp lãnh đạo trực tiếp của mình, vẫn còn độc thân, có cả vẻ đẹp bên ngoài lẫn vẻ đẹp bên trong, tính cách rất tốt rất phong độ, một năm thu nhập đến mấy trăm vạn, bạn có muốn không đây?”

“Muốn muốn muốn muốn muốn, 5555~~ vịt muối à bạn thật sự là người rất hiểu mình . . .”

“Tối mai bảy giờ, nhà hàng XXXX ở phía tây thành phố.”

“Vịt muối, bạn cuối cùng bỏ ác theo thiện rồi . . .”

“Cộp!” Bách Nhã không thể nhịn được nữa, ngắt máy.

Vào buổi tối đầy sao sáng ngày hôm sau. . . không đúng, là đèn đường chiếu sáng trưng, Song Nghi cười xe đạp, lảo đảo đạp xe qua thành phố cổ này.

Dựa theo những chuyện trong tiểu thuyết, chuyện trước mắt đây chính là nữ nhân vật chính, vì một tai nạn vô tình tông vào nhân vật nam chính, lộ ra một gương mặt không giống với người thường, đâm vào cô cũng theo một cách bất thường . . .

Rầm! Có tiếng người bị ngã.

“Woah! Có biết lái xe hay không vậy!”

Quả nhiên là bị tông phải, Song Nghi hưng phấn nhìn người kia, nhất thời trưng ra gương mặt đau khổ.

“Chú à, tuổi chú đã lớn như vậy rồi, không thể tùy tiện đâm vào một cô gái còn chưa kết hôn như thế có được hay không . . .”

Vị thiếu nữ 25 tuổi chưa kết hôn làm người chú đáng thương vô tình không tuân thủ luật giao thông kia hoảng sợ, chính là Lục Song Nghi tiếp tục lắc lư đạp xe. Cuối cùng cũng đến được nhà hàng XXXX trước 7 giờ, sau đó bí thảm phát hiện ra là, nhà hàng đó rất cao cấp. Cao cấp đến nỗi xung quanh không có chỗ để đậu xe luôn.

Đương nhiên, không có chỗ đậu là không có chỗ đậu cho xe đạp. Mấy chiếc xe lớn làm bằng thép đen trắng hồng xanh này đều có thể đậu.

Thế giới này, là không phải dành cho người nghèo.

Song Nghi hai mắt nhìn trời, cảm thán ba giây, lại lên xe, dừng lại ở phía bên kia đường, sau đó lại đi đến nhà hàng.

Vì vậy, bạn học Lục Song Nghi rất đáng thương đã đến muộn.

3. Chương 3: Cuối Tuần Thê Thảm

Song Nghi rời căn phòng nhỏ tự mình thuê lúc trước để dọn đến nhà của Chu Ninh Tự, sau đó liền rất oanh liệt mà cảm thấy buồn chán.

Thứ bảy cuối tuần, bạn Chu trốn mình trong phòng đọc sách, bạn làm việc. Song Nghi không có việc gì làm, đành phải đi tìm người nói chuyện phiếm.

Song Nghi: mình chán quá đi

Mandy: Tiểu dạng [1]! Chẳng qua chỉ là lười biếng thôi.

Lam: lần này lại còn kiêu căng thể chứ, dùng cả danh từ chuyên dùng nữa, chán chường [2], nghĩa là gì . . .

Mandy: có nghĩa là muốn bị ăn đánh ý. . . [3]

Rau diếp: đừng để ý bạn ấy, chúng mình tiếp tục nói chuyện.

Song Nghi: = =.

Song Nghi: mình đang yêu. . . .

Thỏ Thỏ: Song Nghi ngoan, có chán cũng không nên suy nghĩ lung tung bậy bạ, viết được nhiều rồi mình sẽ mời bạn đi ăn thịt.

Vui vẻ: vậy ra quả nhiên là buồn chán, nhưng mà sự kiêu căng tự cao vẫn còn rất nghiêm trọng.

Song Nghi: = =.

Song Nghi: mình còn sống chung nữa đó

Rau diếp:

Vui vẻ:

Quỷ Quy:

Song Nghi: ý các bạn vậy là sao = =.

Mandy: Ý là! Lục Song Nghi, mau bắt tên gian phu kia chịu trách nhiệm!

Song Nghi: . . . mình đi vệ sinh đã.

Đi nhà vệ sinh trở lại, nhóm chat quả nhiên đã sôi sục, kiếm đao soàn soạt chém gian phu-ing . . .

Rau diếp: Tất cả mọi người yên lặng, để mình nhẹ nhàng tra hỏi! !

Rau diếp (nhẹ nhàng mỉm cười): Song Nghi, có người nói bạn yêu rồi!

Song Nghi (cười thật tươi): đúng vậy! ! ! Cuối cùng cũng bắt được một người.

Sơn Sơn: tính cách thế nào? .

Song Nghi: Hic, rất dịu dàng điềm đậm.

(tôi thôi miên-ing, tuyệt đối không thể để người khác biết cô thường xuyên bị bạn Chu kia mắng, rất mất mặt)

Thỏ Thỏ: post ảnh của anh ấy đi!

Song Nghi: không được, anh ấy sẽ đánh mình chết luôn.

Đại Bảo: thế thì post ảnh của bạn đi.

Song Nghi: . . . vậy post ảnh của anh ấy cũng được

Song Nghi lục tìm ở trang web, nhớ rõ trang web công ty của họ có ảnh bạn Chu đứng giữa một nhóm người toàn trung niên hói đầu, thật sự giống như hạc giữa bầy gà. Cho nên nói là, tìm hiểu kĩ càng thật sự rất quan trọng. Giữa một đám người ai cũng như ai, bạn Chu mới 30 tuổi thật sự rất nổi bật. . .

Ảnh người nào đó mặc âu phục mang giày da được post lên, nhóm chat lập tức đầy tiếng trầm trồ khen ngợi sôi nổi ——

Lam: A a a, đàn ông như vậy mà lại xem trọng bạn sao Song Nghi!

Sơn Sơn: thực sự rất đẹp trai nha, đàn ông mặc tây trang luôn luôn đúng giờ đó.

4. Chương 4: Người Nào Đó Bị Từ Chối Bản Thảo.

Buổi sáng ánh mặt trời chiếu xán lạn, còn tâm trạng của Song Nghi thì đúng là mưa dầm liên miên.

Thật thê thảm thật thê thảm! Thật sự là thảm kịch nhân gian mà!

Song Nghi tắt MSN, đóng máy vi tính lại, lết lết lết, bò lên giường, chui vào chăn, trùm kín đầu.

Vừa rồi là ảo giác, là ảo giác, chắc chắn là đang nằm mơ — thực sự là ác mộng mà! Lại có thể nằm mơ thấy biên tập đại tỷ qua MSN nói là bản thảo mới bị từ chối rồi. . . .

Phong thủy của cô và họ Chu nhất định là không hợp nhau. Từ khi chuyển đến ở cùng mọi việc đều không thuận lợi, vừa tẻ nhạt vừa bị từ chối bản thảo. . . . nước mắt rơi. . .

Ngủ đi ngủ đi. Nói không chừng lúc thức dậy sẽ thấy đã nhận được tiền nhuận bút. . . .

Trong lúc Song Nghi đang tự thôi miên dỗ bản thân đi ngủ, Chu Ninh Tự đang dự tiệc xã giao ở một nhà hàng không xa nhà lắm. Lúc tính tiền bỗng nhớ tới việc gì đó nên dặn người phục vụ gói lại một phần vịt nướng.

Người sếp cùng ăn cơm với anh liền nói: “Quản lý Chu thích vịt nướng? Chi bằng lần sau chúng ta đi đến nhà hàng chuyên về vịt nướng đi. Dù sao ở đây cũng không chuyên.” .

“Cái này không phải cho tôi.” Chu Ninh Tự cười: “Thời gian gần đây có nhận nuôi một con thú nhỏ vô gia cư, nó thích ăn cái này.”

Vật nuôi ăn thế này cũng thật quá sang mà. Vị sếp trung niên cảm thấy rất hứng thú, nói tiếp: “Thật sự nhìn không ra quản lý Chu vậy mà cũng yêu động vật. Là chó hay là mèo? Là giống gì?” (ý hỏi giới tính) .

“Vâng, là nhặt được thôi nên cũng không xem là giống gì”. Nuôi cũng đã mang về nuôi rồi, từ từ nghiên cứu cũng được, Chu Ninh Tự không vội.

Ông sếp này hứng thú không giảm, tiếp tục truy hỏi: “Có đặc thù và đặc tính gì không? Vợ con tôi ở nhà cũng nuôi thú cưng từ mấy chục năm nay. Mưa dầm thấm lâu nên tôi cũng thông thạo không ít.” .

Đặc thù và tập tính?

Chu Ninh Tự nhớ lại: “Ăn khỏe, không hay đi ra ngoài. Ban ngày tinh thần lúc nào cũng lười biếng, buổi tối thì luôn vui vẻ. À, còn nữa, nó có màu hồng.” .

Người kết đôi rất chuyên nghiệp cho nhân vật nam và nhân vật nữ – Song Nghi, hằng ngày đều rất chuyên nghiệp mà liêu lĩnh làm một quả bong bóng màu hồng. Quản lý Chu có thể rất thông minh mà hình dung được ra thành như thế chủ yếu là dựa vào N thùng quần áo ngủ màu hồng của Song Nghi.

Áo ngủ hình con gấu màu hồng. . . Áo ngủ hình quả ớt màu hồng. . . . Áo ngủ hình quả cà chua màu hồng. . . .

“Màu hồng?” Vị sếp này nhớ tới một con thú cưng nào đó của con gái mình.”Con gái tôi có nuôi một con heo nhỏ giống Thái Lan, nhưng nó lại có màu hồng.”[1]

Bạn Chu dù luôn biểu hiện tao nhã thông dong, nghe vậy cũng nhin không được phải uống một chút.”Không biết có phải là heo hay không, nhưng chắc chắn là ‘hàng nội’” .

Cuối cùng cũng nói lời tạm biệt với vị trung niên đầy kinh nghiệm và đam mê với thú nuôi. Chu Ninh Tự vừa lái xe vừa gọi điện về nhà, điện thoại không ai nghe, chuyển sang gọi vào di động của Lục Song Nghi.

Một lúc sau, giọng ngái ngủ của Song Nghi truyền đến.

“ . . . Chu Ninh Tự?” .

“Mười phút sau đứng ở cửa khu nhà chờ anh.”. Chu Ninh Tự thắng lại khi thấy tín hiệu đèn đỏ, bổ sung thêm một câu: “Lấy rồi đem tập tài liệu màu đỏ trên bàn trong thư phòng đến luôn.”.

Thật ra tập văn kiện đó cũng không cần lắm. Chỉ là vừa rồi ông sếp kia năm lần bảy lượt nói, nếu nuôi thú cưng mà cho nó ăn dễ dàng quá, nó sẽ trở nên rất yếu ớt khó nuôi. Tốt nhất là trước khi cho nó ăn cần phải bắt nó làm một việc gì đó, ví dụ như biểu diễn một tiết mục, vân vân và mây mây. . . .

Vì vậy, bạn Chu nghe một nghĩ ra ba liền đem áp dụng lên người của Song Nghi.

Đầu bên kia vừa nói xong liền ngắt điện thoại, làm cho Song Nghi đến cả cớ hội từ chối cũng không có, cầm di động ngồi ngốc ở trên giường vài giây. Song Nghi ném điện thoại sang một bên, nhảy khỏi giường chạy vào nhà vệ sinh đánh răng.

Mười phút trôi qua —

Song Nghi một bên đánh răng một bên cảm thấy phiền muộn. Ở trên tầng cao như thế, ở mấy tầng dưới thấp có phải tốt không, đã vậy còn muốn mình đi đến cổng khu nhà. . . Chu Ninh Tự, anh cứ thẳng thắn bảo em nhảy lầu còn nhanh hơn = =

Mười lăm phút sau, Song Nghi thở hổn hển ôm tập tài liệu đứng ở cửa khu nhà, kết quả ngay cả một con ma cũng không nhìn thấy. Chẳng lẽ đi mất rồi? Không thể nào! .

Đi cà nhắc nhìn chung quanh nhìn xung quanh tầm một phút đồng hồ, mới nhìn thấy xe của bạn Chu từ từ rẽ vào ở phía đối diện.

Song Nghi cực kì phẫn nộ. Chờ bạn Chu dừng xe trước mặt cô, hạ cửa xe xuống rồi, lập tức hùng hổ hỏi: “Anh như vậy mà nói là mười phút nữa hả?”, hại cô giày cũng không kịp tìm, mang luôn đôi dép lê đi xuống đây.

“Em đợi bao lâu rồi?” .

“Ah. . . khoảng một phút đồng hồ.” .

Vậy thì được rồi. Nếu nói mười lăm phút, người nào đó nhất định hai mươi phút sau mới xuống tới nơi. Chu Ninh Tự biểu hiện cực kì bình thản nói: “Lần sau anh sẽ cho em mười một phút.” .

“Hắc hắc.” Song Nghi cười mĩa một chút, bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi thơm. Con mắt đảo một vòng, nhìn thấy trên ghế phụ có một hộp cơm màu trắng.

“Đây là cái gì?” .

“Đồ ăn thừa.” .

“A a a, có thịt sao? Đối với em!” Song Nghi ôm tập tài liệu màu đỏ, thể hiện bộ mặt ‘anh không cho em ăn thịt em sẽ không đưa nó cho anh’ rất bất khuất oanh liệt.

Cuối cùng, Chu Ninh Tự lấy thịt để ‘chuộc’ tập văn kiện từ tay Song Nghi đang nhiệt liệt vui vẻ tiễn anh lái xe rời đi. Tận đến khi đi một quãng xa rồi, quay đầu lại vẫn còn thấy Song Nghi đang rất nhiệt tình mà vẫy tay với anh.

Chu Ninh Tự vỗ đầu, tự nhiên cảm thấy hối hận. Lúc trước sao lại nhất thời bị ma ám lại nghĩ đến việc mời cô đi ăn chứ.

Hối hận thì hối hận, Chu Ninh Tự đến buổi chiều tâm tình cũng không có gì khác biệt. Tan tầm cũng sớm về nhà, từ bãi đậu xe đi ra lại nhìn thấy Song Nghi luôn trốn trong nhà không bước chân ra khỏi cửa đã ngồi ở trên xích đu dưới khu nhà, tay còn đang nắm dây của cái xích đu, biểu hiện hiếm khi nào lại trầm tĩnh suy nghĩ như thế.

À, có lẽ nói là đàn người ra thì hợp hơn. Bạn Chu ở trong lòng phi thường rất không tốt bụng mà thâm nghĩ.

Chu Ninh Tự đứng cạnh xích đu một lúc mà Song Nghi không hề nhìn thấy anh. Chu Ninh Tự ho nhẹ một cái, Song Nghi mới ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy anh, tâm trạng tức thì sinh động hơn hẳn.

“Ninh Ninh, anh về rồi.” Nói xong vẻ mặt lại trở nên trầm lắng, không hề có chút sinh khí nào, phát tay: “Anh đi lên trước đi, em ở đây suy nghĩ chuyện nhân sinh đại sự.”

Khó có được những lúc cô có tâm sự. Chu Ninh Tự hắt hắt cằm, ý bảo cô quay đầu lại nhìn. Song Nghi quay đầu lại, thấy một cô bé ôm một con búp bê siêu cấp đáng yêu mắt to chớp chớp tha thiết nhìn mình.

“ . . .” Song Nghi cũng chớp chớp nhìn cô bé, sao lại nhìn mình? “ . . . Chị đây không có kẹo đâu nhé.”

Chu Ninh Tự mặt đầy hắc tuyến, bất đắc dĩ phải tự mình kéo cô đi xuống, “Đem trả cái xích đu cho cô bé này rồi theo anh về nhà.” .

Nhìn thấy Song Nghi bị kéo xuống, cô bé kia mừng rỡ hoan hô một tiếng, ném con búp bê xuống, leo lên cái xích đu, dùng giọng trong trẻo nói: “Cảm ơn anh, cảm ơn dì.”

Song Nghi vốn đã không đứng vững, nghe vậy càng lão đảo hơn, may là kịp thời nắm lấy tay áo của Chu Ninh Tự nên không bị ngã. Nhìn qua thấy bộ dạng của bạn Chu, buồn cười nhưng không dám cười, Song Nghi giận: “Anh rất đặc ý nhỉ.” .

Thấy cô thẹn quá hóa giận đến mức lông cũng dựng ngược lên, Chu Ninh Tự rất thông minh mà nói lái sang chuyện khác: “Em sao lại xuống dưới này.”

“Đã nói với anh rồi, là ngồi suy nghĩ chuyện nhân sinh đại sự.” Song Nghi sải bước vào thang máy, bất mãn nói.

“Chuyện nhân sinh đại sự của em không phải là luôn nằm ở trên giường mà suy nghĩ hay sao?” Chu Ninh Tự quan sát cô một chút, nhìn thấy cái ví tiền lép kẹp của cô, lập tức hiểu rõ sự tình.

“Lúc trưa chạy xuống đây quên mang chìa khóa theo?” .

“ . . .” Song Nghi ngẹn, gương mặt nhìn chằm chằm vào bạn Chu, ra vẻ thâm tình chân thành.”Chuyện đó. . . Anh biết mà, lúc đó vội vã đi gặp anh nên. . .” .

“Anh biết.” Chu Ninh Tự cũng tựa hồ thâm tình chân thành, rất có dáng vẻ của người thông minh lương thiện mà dịu dàng lên tiếng: “Tuyệt đối không phải do em ngốc mà.”

“ . . .”

Cửa thang máy khép lại, phản chiếu rõ ràng gương mặt như ăn phải thuốc độc của Song Nghi.

5. Chương 5: Hai Phần Đoạn Ngắn

Chuyện về con dao quý

Song Nghi có một con dao bỏ đưa rất tốt, dài hơn 30cm, thân dao dày, mũi nhọn lóe sáng, cực kì sắc bén.

Nói về lai lịch của con dao này, phải quay ngược về ba năm trước đây. Lúc đó Song Nghi mới đến thành phố B, vừa thuê được một phòng trọ khá tiện nghi. Trong khu nhà có một kẻ trộm, hơn nữa lại là một tên trộm rất lì, chỉ canh me tòa nhà nơi Song Nghi thuê. Hàng xóm chung quanh đều đã bị trộm viếng rồi, vì thế Song Nghi rất quyết tâm mua một con dao 20 tệ ở một cửa hàng ven đường mang về nhà. Kết quả, cô vừa mang dao về đến dưới lầu đã nghe thấy tiếng mấy bà bác bàn chuyện rôm rả, nói đến việc tên trộm kia đã bị bắt. . .

Vì vậy con dao này đã không còn tác dụng nữa, ném nó vào một góc nên lâu ngày rồi Song Nghi cũng quên mất. Bây giờ cô đang thu dọn đồ chuyển về nhà Chu Ninh Tự, nó đột nhiên lại xuất hiện. . .

Con dao này giải quyết thế nào đây? Song Nghi ngồi xỏm cạnh va li, rầu rĩ.

Nếu như mang theo cũng không có tác dụng gì, hơn nữa nhờ Chu Ninh Tự thấy được lại cho rằng cô muốn giết người cướp của thì phải làm sao? Còn nếu mà quăng đi thì cũng không xong, nhờ đâu có người nào đó nhặt được — đem đi làm chuyện xấu — án mạng xảy ra — con dao có dấu vân tay của cô . . .

Hic hic. . .

“Vậy thì cứ mang theo.” Song Nghi hạ quyết tâm.

Vì vậy, con dao bỏ dưa được bỏ vào trong va li, cái va li sau đó được mang đến nhà của Chu Ninh Tự.

Ở cùng đến ngày thứ ba, Chu Ninh Tự nói với Song Nghi, khi nào anh đi làm về sẽ mang về cả một quả dưa hấu nữa. Chu Ninh Tự không hề biết gì về dưa này nọ, tốt xấu thế nào hoàn toàn không biết, vì vậy rốt cục mua một quả dưa tròn hoàn hảo siêu to mang về.

Sau khi về nhà, anh phải vào phòng nghe điện thoại. Song Nghi một thân ngồi trên sàn nhà nhìn chăm chăm quả dưa ‘cực đại’ kia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Chạy vào nhà bếp tìm dao, rốt cục tìm trước tìm sau vẫn không thấy. Còn đang rầu rĩ suy nghĩ, Song Nghi bỗng nhiên nhớ tới, mình không phải cũng có dao hay sao!

May là chưa bỏ đi nha! Song Nghi cực kì hưng phấn đi vào phòng mình, lấy ra con dao bỏ dưa.

Ta bỏ bỏ bỏ.

Chu Ninh Tự sau khi nói chuyện điện thoại xong, đi ra khỏi thư phòng, vừa lúc nhìn thấy dưa đã được cắt thành từng miếng nhỏ, nghiêm chỉnh sắp hàng ở trên bàn.

Nhưng mà, điều này không quan trọng.

Điều quan trọng ở đây là, trên bàn trà tự nhiên sao lại có một con dao hoành tráng thế kia. .

“Dao này từ đâu mà có?”

“Là đi mua về.” Song Nghi đang gặm dưa mồm miệng không rõ ngoàm ngoàm trả lời.

“Mua để làm gì?” .

“Ặc. . . phòng thân.” Song Nghi bình thản mà trả lời. Ba năm trước mua chính xác là để phòng thân.

Thế nhưng, Chu Ninh Tự nghe được thì chuyện không phải đơn giản thế.

Phòng thân?

Hơn nữa hình như là lấy từ trong phòng ngủ ra nữa.

Lông mày Chu Ninh Tự khẽ nhíu, hiểu rồi. Gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cô, khoan thai mà ăn dưa.

Song Nghi ăn dưa cực kì vui vẻ, sau khi gặm đến miếng dưa thứ N, rất ngoan ngoãn dọn bàn gọn gẽ lại, lau sạch dao, dự tính mang vào phòng ngủ để cất đi.

Chu Ninh Tự từ nãy đến giờ yên lặng ăn dưa mở miệng.”Để dao lại đây.”

Song Nghi sửng sốt.”Dao? Anh cần nó làm gì? “

Chu Ninh Tự mỉm cười, lo lắng nói: “Phòng thân.” .

Chuyện về Sam Sam và Song Nghi

Song Nghi ở nhà của Ninh Ninh đến buổi sáng thứ N. Cô online QQ.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: bạn mà lại sống chung với người khác!

Nghi ăn Nghi ngủ: chỉ là ở nhờ, rất thuần khiết mà! Mình có trả tiền thuê nhà đằng hoàng nhé. Được rồi, chuyện này bạn đừng kể cho bố mẹ mình nghe, cả bố mẹ bạn cũng không được kể luôn.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: biết rồi, nhưng mà Song Nghi à. . . . bạn mà lại sống chung với người khác!

Nghi ăn Nghi ngủ: . . . Bạn có thể dừng dừng cách nói chuyện này không? Hơn nữa, ở chung cũng đâu có chuyện gì. Bạn đã kết hôn ba năm rồi, giờ mình ở cùng một người đàn ông cũng đâu phải chuyện kinh thiên động địa gì.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: dừng nói chuyện của mình. . . .

Nghi ăn Nghi ngủ: mình đột nhiên nhớ đến, trước khi kết hôn, nickname QQ của bạn là “Đánh xong boss mới ngủ ngon”, sau khi kết hôn, tên QQ lại thành “Boss đại nhân vĩ đại nhất”

Boss đại nhân vĩ đại nhất: 5555, lúc trước cùng bạn nói chuyện bị anh ấy nhìn thấy. . . .

Nghi ăn Nghi ngủ: ~~~>_____<>

Boss đại nhân vĩ đại nhất: chuyện kia. . . .

Nghi ăn Nghi ngủ: ? ? ? .

Boss đại nhân vĩ đại nhất: hai người là thật thuần khiết trong sáng sao. . . .

Nghi ăn Nghi ngủ (hiện hắc tuyến): nói thừa! Mình chính là người rất truyền thống đấy, bạn xem tiểu thuyết của mình viết, nam chính nữ chính đều rất truyền thống đều kết hôn rồi mới làm cái kia kia nhé.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: @_@, truyện trước hình như không phải vậy.

Nghi ăn Nghi ngủ: ah, đúng, chẳng quá đó là do nữ chính đi nhầm phòng, là chuyện ngoài ý muốn.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: @_@, truyện trước đó nữa cũng không phải vậy.

Nghi ăn Nghi ngủ: . . . đó là do nam chính ăn nhầm, ngoài ý muốn ngoài ý muốn.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: @_@, lần trước trước trước nữa cũng không phải vậy. . . .

Nghi ăn Nghi ngủ: . . . lần đó là do nữ chính đang bị say. . . ngoài ý muốn. . . .

Boss đại nhân vĩ đại nhất: @_@, lần trước trước trước trước nữa hình như cũng không phải như thế. . . .

Nghi ăn Nghi ngủ: Dừng! Nói chung là! Không có gì ngoài ý muốn cả, mình chính là người rất truyền thống!

Boss đại nhân vĩ đại nhất:

Nghi ăn Nghi ngủ: bạn sao vậy?

Nghi ăn Nghi ngủ: người đâu rồi?

Boss đại nhân vĩ đại nhất: vừa nghe điện thoại của Boss, mình đi ăn cơm đây = =

Nghi ăn Nghi ngủ:

Boss đại nhân vĩ đại nhất: 88.

Boss đại nhân vĩ đại nhất: cẩn thận chuyện ngoài ý muốn. . . .

6. Chương 6: Chuyện Xem Mắt 2

Đang bước đến cửa nhà hàng, quả nhiên là có điện thoại giục. Song Nghi vừa ấn nhận cuộc gọi, giọng nói đầy trách cứ của Bách Nhã từ đầu bên kia lập tức truyền đến: “Bạn có đến hay không đây? Sao không nghe điện thoại hửm? Mình gọi ít nhất mười cuộc rồi đấy!” .

Điện thoại có reng sao? Song Nghi toát mồ hôi, vội vã nói: “Mình lập tức đến đây, đã tới cửa rồi đây.”

Nghe cô nói vậy, Bách Nhã trái lại lại có vẻ thờ phào nhẹ nhõm mà nói: “Bạn còn chưa đến nhà hàng đúng không, vậy là tốt rồi. Mình nói bạn nghe nhé, mình bị kẹt xe, không biết còn kẹt tới lúc nào. Bạn cứ vào trước đi. Đến lúc nhìn thấy quản lý thì bạn nghìn lần vạn lần không được nói chuyện lung tung bậy bạ,

chỉ cần tùy tiện cười cười vài cái. Nhất định nhất định không được nói lung tung. Nếu anh ấy nói bạn có chỗ nào nhìn không giống, cũng chỉ được cười trừ cho qua. Nghìn vạn lần không được nói gì bậy bạ có biết chưa?”.

“Vịt muối à. . .” Song Nghi trong lòng sinh ra một loại dự cảm xấu, “Bạn rốt cuộc gọi mình đến đây làm gì thế? Không phải do bạn làm chuyện xấu gì rồi bảo mình đến gánh tội thay đó chứ?”.

“Làm gì có chuyện đó! Mình là loại người như thế sao? Quay về chính nghĩa rồi còn giới thiệu bạn trai cho bạn. Tuy rằng anh ấy thấy bạn hơn nửa là không vừa mắt, nhưng mà loại đàn ông cực phẩm này bình thường ngay cả một cơ hội nhìn lướt qua bạn cũng không có, đừng nói đến chuyện ngồi ăn cùng nhau. Nói chung là anh ấy có nói cái gì bạn cũng phải nín thinh mà nghe, không được nói gì cả!”

Cái gì gọi là anh ấy thấy bạn hơn nửa là không vừa mắt. . . Song Nghi không nói gì, bây giờ Bách Nhã xem chừng rất gấp, bạn ấy sốt ruột nên nói nhiều câu không có ý tứ.

“Sao lại không nói gì, bạn sẽ không chưa lâm trận mà đã chạy mất chứ?” .

“ . . . Không có đâu.” Ký lai chi, tắc an chi[1], tuy rằng sự tình rất kỳ quái, chắc là cũng không có gì ghê gớm lắm. Hơn nữa, có loại cực phẩm suất như thế tồn tại, tốt xấu gì cũng phải đi xem chứ.

“Vậy bạn nhanh vào đi nhé. Quản lí không thích người khác đến trễ đâu.”.

“Biết rồi. Nhưng mà nói ỉn biết chuyện là thế nào được không?” Song Nghi nhin không được hoài nghi, nếu như Bách Nhã không bị kẹt xe, bạn ấy liệu có phải tính là cái gì cũng không cho cô biết, trực tiếp lừa cô đi vào luôn không?

“Bây giờ không có thời gian. Sau này có cơ hội thì sẽ giải thích cho bạn hiểu. Nói chung đối với bạn thì chuyện lần này giống như là đi xem mắt.” Bách Nhã quả nhiên không trả lời, ngữ khí đột nhiên đảo ngược nhẹ nhàng hơn một chút, tiếp tục căn dặn, “Được rồi, cứ như vậy đi. Nể tình mình suốt 4 năm đại học cho bạn copy tài liệu học, nghìn vạn lần không nên nói lung tung đấy. Mình cúp đây.”.

Giống như sợ cô tiếp tục hỏi thêm nữa, Bách Nhã gấp gấp cắt cuộc gọi luôn. Song Nghi cầm điện thoại đi động nhú mày.

Giọng của Vịt muối . . . thật là nghe thế nào thành giống như bị chột dạ vậy! Xem ra lần xem mắt này nhất định có gì mờ ám khác. Còn nữa, tuy lúc còn ở đại học, mỗi lần trước kì thi cô đều mượn tài liệu của Bách Nhã để photo lại, nhưng mà lúc đi thi, Bách Nhã là luôn copy tựa bài luận của cô mà = =

Không nghĩ nữa, Song Nghi cắt điện thoại, bước đến chân bậc thang phía trước nhà hàng. Nữ phục vụ tươi cười kéo cửa cho cô.

“Chào mừng quý khách.”.

“Tiểu thư, xin hỏi cô đi mấy người?” .

“À, tôi tìm người.” .

Thôi tiêu rồi! Song Nghi bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề. Bách Nhã chưa từng cho cô biết người kia trông như thế nào, ngay cả tên họ cũng không nói, thế này thì làm sao tìm người, chả lẽ cứ đi hỏi người nào anh tuấn tiêu sái có khí chất?

Nhưng mà. . . theo như biểu hiện vừa rồi của Bách Nhã, lời giới thiệu của bạn ấy chân thực đến mức nào còn phải chờ thẩm định lại . . .

Song Nghi đang hung hăn mắng thầm Bách Nhã, nữ phục vụ lại nói: “Xin hỏi tiểu thư, cô có phải đang tìm một vị tiên sinh?”

“Ah, đúng vậy.” .

Nữ phục vụ mỉm cười nói: “Anh ấy đang đợi cô ở tầng trên, mời cô đi theo tôi.”.

Song Nghi đi theo nữ phục vụ hướng lên lầu, nhân tiện đánh giá nhà hàng một lượt. Sảnh nhà hàng này bố trí khá tinh xảo và trang nhã, không gian rất lớn, bàn cũng không nhiều, xem qua có vẻ rất rộng và

trống trải. Khách nam lẫn nữ ăn vận rất lịch sự, cười cũng thì thâm rụt rè. Ánh sáng dịu dịu, tiếng đàn piano nhẹ nhàng vây quanh, thật có chút rất lãng mạn và yên tĩnh.

Không gian thế này khiến Song Nghi trong lòng nảy sinh mấy phần chờ mong. Bách Nhã nói tốt về người đó như vậy, vậy tí nữa xin chiết khấu một chút chắc cũng không sao nhỉ. . .

Cô phục vụ dừng bước ngay phía trước, nghiêng người làm tư thế xin mời. Song Nghi trong lòng đầy mong chờ theo hướng tay cô phục vụ mà nhìn qua. . .

Song Nghi tròn tròn mắt.

.

Này....cái người này mà gọi là có vẻ đẹp bên trong lẫn bên ngoài á?

Người này là người cực phẩm bình thường khó kiếm theo lời Bách Nhã á?

Tuy biết rằng lời của Bách Nhã cần trừ hao đi vài phần, nhưng mà dùng một phát biến thành thế này thì có khoa trương quá không vậy? Song Nghi nhìn người đàn ông ngồi cách đó không xa, khuôn mặt phúc hậu cùng với tạo hình tóc khá đặc biệt. . . trên bàn còn có một bó hồng màu xanh cực to cực lớn nữa. . .

Có nhận nhầm người không nhỉ? Song Nghi liếc mắt nhìn quanh nhà hàng, nhỏ giọng hỏi cô phục vụ kia: “Còn có ai khác cũng đang đợi người không vậy?”

Cô phục vụ mỉm cười đúng theo tiêu chuẩn kèm theo vài phần nghi hoặc: “Tiểu thư, chỉ có vị tiên sinh này là đang chờ người thôi” .

Quả đúng vậy. Song Nghi vừa rồi nhìn khắp lượt nhà hàng, các bàn khác đều là ngồi theo từng đôi, chỉ có bàn này một mình một người.

Được. . . được rồi! Có khi nào mắt thẩm mỹ của Bách Nhã là của người sao Hỏa không? Hay là vị hoa hồng xanh đại ca này có tư chất bên trong rất đặc biệt? Song Nghi tự an ủi, cố lấy dũng khí đi đến, rất lịch sự gật đầu chào rồi ngồi xuống đối diện người kia.

Thật ra người kia từ khi Song Nghi tiến về phía mình, anh ta đã dùng một ánh mắt đầy hoài nghi nhìn cô. Chờ cô ngồi xuống, ánh mắt từ hoài nghi chuyển thành thất vọng và bức tức. Nhìn Song Nghi từ trên xuống dưới, anh ta giọng điệu khinh khỉnh hỏi: “Cô chính là người bọn họ đã chọn lựa à?”

Cái gì là người được chọn?

Song Nghi vốn định hỏi anh ta có phải là sếp của Bách Nhã không, nghe vậy không khỏi nghi hoặc, có chút chần chừ không trả lời ngay. Thế nhưng hiển nhiên với người này thì chần chừ chính là ngầm thừa nhận. Biểu hiện của anh ta thực tức giận, lấy điện thoại ra nhấn mấy số rồi bắt đầu rống: “Các người chọn một người rất không phù hợp với yêu cầu của tôi! Tôi đưa các người hơn một trăm vạn tiền phí, vậy mà các người chụp đại một người ở trên đường rồi đưa đến cho tôi. . . Ảnh chụp? Ảnh chụp gì hả? Tôi không biết ảnh chụp mấy người gửi cho gì hết, một phút đồng hồ tôi kiếm được bao nhiêu tiền các người có biết không hả? Làm sao có thời giờ xem ảnh chụp, có thời gian xem ảnh chụp tôi còn giao ấy người tìm bạn xem mắt hay sao. . . thái độ phục vụ của mấy người làm tôi rất không hài lòng. Phần tiền còn lại đừng hòng lấy. . . Lần sau? Còn có lần sau nữa hả?! Tôi sẽ nhờ nơi khác làm!”

Người kia bức tức gấp điện thoại lại, trực tiếp nói: “Tôi đối với cô không hài lòng, cô có thể đi rồi.”

Lúc này Song Nghi đang cầm thực đơn của nhà hàng đưa cho, người đã hoàn toàn ngây dại.

Nội dung vở kịch phát triển đến đâu rồi? Cô hoàn toàn không theo kịp diễn biến. Cũng quá kịch tính mà. Cô viết tiểu thuyết cũng chưa có lúc nào viết bốn bề dậy sóng thế này. Còn nữa, vừa rồi anh ta nói cái gì mà hơn trăm vạn? Cái gì mà tìm bạn xem mắt?

Là người viết tiểu thuyết tình cảm nên trí tưởng tượng của cô vốn không hề thấp, Song Nghi lập tức liên tưởng đến — chẳng lẽ đây là phong trào phú hào bỏ trăm vạn tệ đi tìm vợ nổi tiếng mấy năm gần đây?

Bách Nhã gọi cô đến lần này, chẳng lẽ là vì người này bỏ tiền đi tìm vợ, sau đó Bách Nhã nhận lời với người ta rồi lại không muốn tới, cho nên tìm cô thế thân?

Cũng không đúng. Nếu vậy Bách Nhã còn đến làm gì?

Song Nghi vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, hoa hồng xanh đại ca kia đã đứng dậy mặc áo khoác vào, chuẩn bị đi. Nhưng mà áo khoác vào được một nửa, anh ta lại đột nhiên đứng im giống như là bị điểm huyết. Tư thế bất động kì lạ, ánh mắt bắn thẳng về phía sau lưng Song Nghi, gương mặt bừng tức cũng biến mất, bây giờ nhìn thấy chính là bộ dạng bị sét đánh trúng.

Lại bị làm sao vậy?

Vị đại ca này không phải thuộc bang phái chuyên dịch dung [2] của Tứ Xuyên đấy chứ?

Song Nghi một bên khen ngợi công phu thay đổi sắc mặt của anh ta, một bên hiếu kỳ quay ra phía sau nhìn, nhất thời bị một đôi tình nhân. . . à, có lẽ họ là một đôi tình nhân, ngồi bên cạnh cửa sổ thu hút. . .

Là một đôi còn trẻ, rất xuất sắc. Nhưng Song Nghi ngồi ở góc bất tiện, chỉ nhìn được chính diện của cô gái, còn chỉ có thể nhìn thấy dáng người ngồi cao ngất của người con trai kia, còn có ngón tay thon dài của anh ta đang tạo nhả nâng ly rượu lên.

Thế nhưng vị trí như thế là đủ gần rồi. Song Nghi tim đập nhanh hai nhịp, mê mẩn nhìn tư thế có vẻ tùy tiện nhưng tao nhã của người kia. Giờ này khắc này, Song Nghi bỗng nhiên hiểu rõ vì sao mấy họa sĩ nam nhìn thấy người đẹp đều có hứng thú khí thế bùng bùng phần chần rồi, bởi vì cô hiện tại cũng đang cảm thấy như thế. Dĩ nhiên dù chỉ thấy dáng không thấy mặt và mấy cái động tác giở tay nhắc chân của người ta, cô cũng có thể đem anh ta vào truyện của mình rồi xúc động mà YY một phen đó.

Một lát sau, Song Nghi khó khăn dời ánh mắt khỏi người kia, nhìn sang cô gái đang ngồi đối diện anh ta, lập tức bị chấn động.

Tuyệt đối là người đẹp khó gặp! Gương mặt cười nhẹ đẹp như tranh vẽ. Trang phục trên người thì là quần dài màu xanh lá mạ, cả người như tỏa ra khí xuân, xinh đẹp tự nhiên, lại không mất đi vẻ trang nhã. Hoa hồng xanh đại ca biểu tình như bị sét đánh chắc chắn là do cô gái này rồi.

Nghĩ đến hoa hồng đại ca, Song Nghi quay đầu lại, sau đó khuôn mặt lập tức trở thành .

Hoa hồng xanh đại ca trước mặt đây vẫn duy trì dáng vẻ khi nãy, nghiêng đầu nhìn chằm chằm người đẹp kia. Tuy rằng người đẹp này quả thật là hiếm có khó tìm, nhưng mà vị đại ca này có phải là quá khoa trương không? Song Nghi nhìn bốn phía, thấy đã có vài người nhìn sang chỉ trỏ rồi.

Song Nghi ho khan một tiếng.

Không phản ứng.

Lại ho khan một tiếng.

Hoa hồng xanh đại ca đang chết mê chết mệt ngơ ngác cuối cùng quay lại nhìn cô.

“Ha ha, anh có muốn ngồi xuống uống gì không ha ha?” Song Nghi nói, ý bảo anh ta để ý chung quanh một tý. Hoa hồng đại ca cuối cùng hiểu ra tư thế của mình thật ra là khá gây chú ý, vội vàng ngồi xuống.

Song Nghi gọi một người phục vụ đến, cười cười hỏi: “Tên của vị đại ca này là gì thế?” .

Người kia cảnh giác nhìn cô: “Cô hỏi để làm gì? Tôi đối với cô. . . “

“Tôi biết tôi biết, biết anh đối với tôi không vừa ý, nên tôi sẽ không mơ tưởng đâu, anh cứ yên tâm”. Song Nghi vội vã khoát tay.

Châm trà, Song Nghi đảo mắt một vòng. Bề ngoài tỏ ra rất bình tĩnh, thật ra trong lòng lại hiếu kỳ muốn chết. Có vẻ như thật là chuyện bỏ trăm vạn tìm bạn trăm năm rồi. Chuyện thể này tuy đang đầy rẫy trên báo chí đến mức quen thuộc, thế nhưng không ngờ lần đầu tiên được tự mình trải nghiệm thế này, không tranh thủ khai thác thông tin thì thực có lỗi với bản thân quá.

Chỉ có điều vị đại ca này hình như trong lòng đang cảnh giác rất cao a. . . .

Được rồi, vậy thì bắt đầu bằng đề tài anh ta thấy hứng thú đi!

Vì vậy Song Nghi dùng giọng điệu nịnh nọt khen ngợi mà mở lời: “Cô gái mặc quần xanh kia thật sự xinh đẹp nha!” .

Vừa nghe đến cô gái mặc quần xanh kia, người này biểu hiện lập tức trở nên hoảng hốt, ánh mắt chiếu thẳng đến người đẹp kia, thì thào trong miệng, nói: “Hình mẫu lý tưởng trong lòng tôi chính là như vậy” .

“Đúng vậy đúng vậy! Đôi mắt cô ấy thật đẹp nha.”

“Khí chất, chính là có khí chất tốt đó.” Hoa hồng đại ca dùng ánh mắt “cô đúng là thiếu hiểu biết” nhìn Song Nghi.

Song Nghi toát mồ hôi, vội vã tán thành: “Ha ha, đúng, khí chất tốt, khí chất tốt” .

Anh một lời tôi một câu, chủ đề nói chuyện lập tức nhanh chóng được mở rộng. Khả năng bắt chuyện của Song Nghi từ này đến giờ thật sự là rất mạnh mẽ, làm cho người kia rất nhanh gỡ bỏ sự cảnh giác, càng lúc nói càng nhiều. Song Nghi có ý định ‘vô ý’ đem chủ đề từ việc tìm bạn trăm năm đến chuyện này chuyện nọ, nói bóng nói gió, quả nhiên thu được không ít thông tin.

Ví như là, vị tiên sinh này họ Thái, quả nhiên mục đích là tìm bạn trăm năm, tốn một đồng tiền nhờ vào một người cao tay trong câu lạc bộ tình yêu và hôn nhân giới thiệu đến một mạng xã hội mai mối. Yêu cầu thì cực kì cao, công dung ngôn hạnh trí tuệ thể chất mỹ quan công việc tất cả đều phải hoàn hảo. (trong lúc Thái tiên sinh nghi ngờ nhìn biểu hiện đặc ý của Song Nghi, Song Nghi bày bộ dạng khiêm tốn ngoại trừ việc bề ngoài lớn lên khá tầm thường thì những mặt khác đều rất tốt.)

Ví như là, vị Thái tiên sinh này kungfu kìm nén sự tò mò rất cao, đối tượng được chọn gặp mặt thì trước khi hẹn gặp tuyệt đối không cần xem qua thông tin, khi gặp rồi nếu như Thái tiên sinh hài lòng thì mới có phần sau. Tiếp theo họ thỏa thuận ‘mật hiệu’ để nhận ra nhau là một bó hoa hồng xanh cực lớn để trên bàn.

Lại ví như là, có người nói cách tìm bạn đời thế này là phải tìm rộng rãi khắp nơi. Nhưng mà rất nhiều người không làm thế, mà là âm thầm thông qua một câu lạc bộ hay công ty môi giới. Thái tiên sinh đây có một người bạn chính là nhờ cách này mà tìm được bà xã vừa ý mang về nhà. Anh ta cũng là nhờ người bạn kia giới thiệu mới biết việc này.

Song Nghi nghe vô cùng say sưa, tinh thần bừng bừng phấn chấn. Trong đầu nhà văn Tiểu Bạch, tình tiết máu chó [3] dần dần hình thành trong đầu, một soái ca nhận lời kết hôn với một mỹ nữ sau đó xảy ra một đồng chuyện hiểu lầm, kết cục là đại đoàn viên hạnh phúc. . . đang còn muốn tiếp tục đào sâu tình tiết thì ánh mắt đang lướt nhanh bỗng nhìn thấy Bách Nhã. Quay đầu nhìn về phía đầu cầu thang, quả nhiên nhìn thấy Bách Nhã đã lâu không gặp đứng đó ngó nghiêng xung quanh.

Song Nghi lập tức hướng cô cất lực vẫy vẫy tay, Bách Nhã cũng nhìn thấy cô rồi, bước nhanh hướng về phía cô. Đi tới giữa đường, Bách Nhã bỗng nhiên dừng lại, hoài nghi nhìn người phúc hậu phía sau kia, hỏi Song Nghi: “Anh ta là ai vậy? Quản lí đâu rồi?” .

Song Nghi .

Quả nhiên nhận sai người? Chỉ có điều đây chỉ là chuyện hiểu lầm ngoài ý muốn của cô mà.

“Không biết, chắc là không đến rồi. Từ lúc đến đây tới giờ mình ngồi cùng vị đại ca đang chờ người này. Mấy người khác ai cũng có đôi có cặp rồi, bạn thì cái gì cũng chưa nói với mình.” .

“Không đến á? Không thể nào. Quản lí vốn rất giữ chữ tín mà.”. Bách Nhã nghi nghi ngờ ngờ đảo mắt một vòng, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại, cúi đầu ngạc nhiên nói: “Quản lí sao lại ngồi ở đây kia? Còn cô gái kia là ai?” .

Song Nghi theo ánh mắt của cô mà nhìn, đột nhiên phát hiện là, ánh mắt của Bách Nhã lại dừng lại ở hai người nam nữ xuất sắc bên cửa sổ kia.

Lẽ nào, lẽ nào nói, cái người có dáng người khiến người khác YY không ngừng kia mới là quản lí của Bách Nhã? Mới là đối tượng xem mắt của cô?

Song Nghi mở to mắt, bỗng nhiên cảm nhận được trạng thái bị sét đánh của Thái tiên sinh lúc này. Không chừng cô bây giờ cũng chính là có bộ dạng bị sét đánh đó?

Cuộc sống thực. . . quả nhiên so với tiểu thuyết còn kịch tính hơn nữa!

“Mình đi qua bên đó hỏi xem chuyện là thế nào.” Quăng lại một câu nói, Bách Nhã vốn thuộc trường phái hành động lập tức đi về phía bên kia. Song Nghi nhìn Thái tiên sinh phía đối diện đang có chút mơ mơ hồ hồ không rõ chuyện gì, cười tủm tỉm học theo người xưa nắm tay lại.

“Chúc mừng chúc mừng!” .

Thái tiên sinh dùng ánh mắt ‘cô bị tâm thần hả’ nhìn Song Nghi.

! Thật không đúng. Thật không phù hợp. Phải nói là cùng vui cùng vui mới đúng nha. Nhìn Thái tiên sinh vẫn như trước đó bộ dạng không hiểu gì cả, Song Nghi rất thông tục rất phóng khoáng phất tay: “Đi! Thái huynh này, anh đi gặp mỹ nữ, tôi đi ngắm trai đẹp.” .

7. Chương 7: Chuyện Xem Mắt 3

Song Nghi trong lòng hưng phấn tâm trạng nhảy nhót vui vẻ đi về phía bàn bên kia. Tâm trạng hưng phấn nhảy nhót này không chỉ bởi vì người kia rất đẹp trai, mà còn vì trong lòng có phát sinh phần nào đó chờ mong nào nhiệt >_

Đến gần bàn kia, Song Nghi nghe được đầu tiên là tiếng cười trong trẻo của người đẹp kia.

“Thảm rồi, nhân vật chính đến rồi.” Nhìn Song Nghi đang đi về phía này, người đẹp quần xanh le lưỡi, bộ dạng vô cùng xinh đẹp, nhìn về người đối diện nói: “Chu tiên sinh, tôi phải thẳng thắn cầu khoan dung, anh không được tức giận nhé. Tự giới thiệu lại, thật ra tôi không phải là Lục tiểu thư mà anh nói. Tôi họ Quân, tên Quân Thư Mẫn.”.

Sau đó Song Nghi còn nghe được giọng nói của người kia, có chút trầm thấp, có chút. . . mê người, ‘Bách Nhã, chuyện này là sao?’ .

Lúc này Song Nghi vừa mới đi tới bên cạnh Bách Nhã, Bách Nhã lập tức túm lấy cô nói, “Quản lí, đây chính là bạn học lúc nào cũng nghĩ đến anh mà lúc trước tôi đã nói qua!”.

Chuyện tiếp theo xảy đến giống như xẹt một phát, sét đánh giữa trời quang. Vì hai người nọ đang ngồi, Bách Nhã chỉ đứng ở bên cạnh bàn, còn bạn học Song Nghi tuy đi xe đạp đến nhưng đôi giày thể thao thì chưa giặt, quá bẩn nên hiện giờ cô đang phải mang đôi giày cao gót tám phân duy nhất của mình.

Bách Nhã do nóng ruột, dùng sức quá mạnh, Song Nghi bị kéo ngã về phía trước. Tay phải bị Bách Nhã nắm lấy, xuất phát từ phản xạ tự nhiên, tay trái của Song Nghi chống lên bàn, có điều xui xẻo nắm phải góc bàn, không có bệ đỡ, tay cô bị trượt, cuối cùng ——

Người nào đó mặc một bộ âu phục

Song Nghi choáng váng, còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác được một bàn tay rất ấm nóng rất đúng lúc giữ lấy cổ tay cô.

“Cẩn thận.”

Giọng nói trầm thấp mê người đầy uy lực kia vang vang ở bên tai, lại còn ở ngay sát bên thề này, hơn nữa với tư thế của hai người lúc này, rồi hơi thở nam tính của người nào đó lớn vồn xung quanh khiến tai Song Nghi dần dần hồng lên, rồi khuôn mặt cũng lập tức nóng bừng.

Song Nghi mang vẻ mặt đỏ bừng không gì bằng tỏ vẻ ngượng ngùng. . . thật ra trong lòng Song Nghi nghĩ là thế này:

A a a, tiêu đời rồi! Lần đầu tiên gặp mặt mà lại ôm chân sờ mó giở trò lưu manh với người ta ~~>_Song Nghi mặt đen càng đen, vị Thái tiên sinh này sao lại nói như thế, có cô gái nào muốn bị gọi là “Người do câu lạc bộ tuyển chọn” chứ?!

Quả nhiên, Quân tiểu thư vẫn không nói lời nào từ đầu đến giờ, khuôn mặt đột nhiên trở nên không tốt, mất một lúc mới gượng được một nụ cười yếu ớt, nói: “Là do bạn của tôi không tốt, chọc ghẹo tôi, lừa giúp tôi đăng kí vào câu lạc bộ tình yêu hôn nhân đó. Vị Thái tiên sinh này là do họ giới thiệu xem mắt. Tôi rảnh rồi không có gì làm nên đến xem thử xem.”

Vừa nói, mắt cô ta vẫn hướng nhìn Chu Ninh Tự, quả nhiên đúng là muốn giải thích cho Chu Ninh Tự nghe.

Bách Nhã thông minh cỡ nào chứ, lập tức hiểu ra mọi sự tình, nhếch cười nhẹ đầy hàm ý châm chọc: “Vậy bạn của Quân tiểu thư đây có giúp cô đi đăng kí thi cái gì mà tuyển chọn ngôi sao không vậy?”

Quân tiểu thư khuôn mặt méo mó, rất duyên dáng mà nói: “Không có”.

Bách Nhã lại nói: “Thế này thì thật là đáng tiếc quá. Rất nhiều ngôi sao khi kể chuyện cũ đều nói là do bạn bè đăng kí họ nên mới có thể gia nhập làng giải trí mà”.

Những lời này mười phần là châm chọc Quân tiểu thư vừa tìm lí do để chối đây đẩy kia, nhưng Quân tiểu thư lại vờ như nghe không hiểu hàm ý, vẻ mặt vẫn còn tốt, cười nói: “Thật vậy sao? Thú vị thật”.

“Đương nhiên là thật rồi, Quân tiểu thư chẳng phải cũng đã rơi vào trường hợp đó sao? ” Bách Nhã do không buông tha cô ta: “Có hội viên xinh đẹp như Quân tiểu thư đây, cái câu lạc bộ tình yêu hôn nhân gì kia chắc là rất cao cấp nhỉ? ” .

Quân tiểu thư thản nhiên cười nói: “Nghe bạn tôi nói, câu lạc bộ đó là nhắm vào thành phần tri thức cao” .

Bách Nhã cũng cười: “Có vẻ như là một nơi tốt để câu rùa vàng đây. Tôi sao lại không tham gia từ đầu chứ” .

Cao thủ so chiêu, Song Nghi yên lặng ngồi uống trà.

Chu Ninh Tự tựa lưng vào ghế, xem chừng rất nhàn nhã, làm ra vẻ như không thấy những người kia đang chọc xoáy nhau. Thấy chén trà của Song Nghi đã cạn còn vô cùng phong độ mà rót cho đầy lại.

Vậy mà Thái tiên sinh còn đang vô cùng mờ mịt, hỏi: “Vậy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” .

“Tôi nghĩ chuyện này tốt nhất là do tôi tự giải thích.” Quân tiểu thư tóm lại là không muốn tiếp tục chủ đề câu lạc bộ với Bách Nhã, nhanh chóng cười cười là cướp lời, còn thề nhẹ lưỡi ra, làm ra vẻ có chút bướng bỉnh và ranh ma. Người đẹp vừa bướng vừa ranh đương nhiên sẽ không khiến người khác chán ghét, mà sẽ khiến người ta nghĩ mình hoạt bát nhanh nhẹn.

“Tôi đến đây tầm 7 giờ tối. Vừa vào cửa thì bảo với anh phục vụ là đang tìm người. Cô ấy hỏi tôi có phải tôi đang tìm một vị tiên sinh không. Tôi lại lưỡi, không gọi điện thoại kiểm tra lại. Người đó liền mang tôi đến gặp Chu tiên sinh này đây” .

Nói nhìn quanh một chút, cô chỉ vào người phục vụ đứng cách đó không xa nói: “Kìa, cô kia chính là người phục vụ tôi vừa nói đấy”.

Thái tiên sinh tức giận, gọi phục vụ kia lại, miệng mở to mà chất vấn: “Cô bị làm sao thế, làm sao mà lại đem người tôi đang chờ mang đến gặp người khác hả?” .

Người kia mang vẻ mặt không hiểu chuyện gì: “Anh này, xin hỏi...anh đang nói về vấn đề gì thế?”.

Thái tiên sinh tràn đầy sinh lực, chỉ và Quân tiểu thư nói: “Tôi đang đợi cô này, nhưng cô lại mang người này đến đây”, lại chỉ sang Song Nghi, “Mang người này đến chỗ tôi, cô làm ăn kiểu gì thế hả? Gọi quản lí của các cô đến đây!”

Nữ phục vụ kia nhìn bọn họ nửa ngày mới hiểu được mình đã nhầm lẫn, lắp bắp nói: “Xin lỗi, tôi không biết nữa. Vì lúc đây anh này cũng đang chờ người...Tôi...tôi...”

Thái tiên sinh tức giận nói: “Tôi cũng đang chờ người mà. Vậy sao lúc cô Lục đây đến cô lại mang đến chỗ của tôi!”

Người kia còn đang mãi “Tôi tôi” nói không nên lời, Song Nghi đã từ từ hiểu là lí do. Hơn nữa là do người phục vụ kia nghĩ Thái tiên sinh này bề ngoài như thế làm sao lại hợp với người đẹp kia, nên tự tình thông minh mà đưa cô ta đến bàn của mỹ nam trước mặt đây

Người phục vụ nữ kia không ngừng xin lỗi, trong giọng nói cũng có chút oan uổng: “Nhưng mà vị tiên sinh này và tiểu thư đây cũng không nói là họ không quen mà.”

Quân tiểu thư liếc Thái tiên sinh một cái: “Ngoại hình của đối phương thế nào bên câu lạc bộ cũng không cho tôi, nên tôi cũng không biết mà, chẳng qua vừa vặn ngồi nói chuyện cùng Chu tiên sinh mấy câu, Chu tiên sinh đã gọi tôi là “Lục tiểu thư”, tôi cũng biết là phục vụ đã nhầm người. Hơn nữa vừa vặn thay, Chu tiên sinh đây có vẻ như cũng không biết hình dáng của người mình đang chờ, mà tôi và anh ấy trò chuyện cũng rất vui vẻ, cũng quên phải dừng lại thôi.”

Quân tiểu thư giải thích xong, lại bật cười một cái thật xinh đẹp.

Sự tình đã rất rõ ràng rồi.

Hai người mới đến, đều là chờ người, sau đó vị Quân tiểu thư này là người thứ ba đến nơi, nhân viên phục vụ ghép đôi nhầm, nghĩ rằng người đẹp thế này phải đưa đến nơi vị mỹ nam trước mặt đây, mà trùng hợp vị Chu tiên sinh này cũng không biết rõ về đối tượng xem mắt của mình, tiểu thư xinh đẹp tuy thấy có điểm kỳ lạ, nhưng chắc là đã nhìn thấy người ôm bó hoa hồng xanh ở đằng kia, sau đó âm thầm so sánh, và anh chàng hoa hồng xanh liền bị vứt sang một bên...

Lúc này Song Nghi thông dong bước đến. . . .

“Xin lỗi xin lỗi, mong mọi người tha thứ.” Nữ phục vụ đáng thương có vẻ vô cùng áy náy nói.

“Cô không cần phải xin lỗi.” Quân tiểu thư lướt mắt qua Song Nghi, rất có vẻ tự tin hướng nhìn Chu Ninh Tự nói, “Tuy rằng là hiểu lầm, nhưng tôi nghĩ cũng là một chuyện hiểu lầm rất tốt đẹp, không phải sao?” .

Lời vừa nói ra, tạo nên một hồi tĩnh lặng trầm mặc, Thái tiên sinh gương mặt có vẻ vân vân, Bách Nhã sắc mặt cũng không vui. Cô vốn không hiểu vì sao Quân tiểu thư là ngồi sai bàn, việc này lại càng thấy không đúng. Song Nghi trầm phần trầm chắc chắn Bách Nhã bị chọc giận, bởi vì ... vị Quân tiểu thư phạm vào điều cấm kỵ của Bách Nhã.

Đầu tiên, vô cùng tự tin, được rồi, người nào đó trình độ tự sướng có vẻ hơi quá. . . .

Thứ hai, từ đầu tới cuối không hề đem Bách Nhã cho vào mắt.

Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, khách quan mà nói, Quân tiểu thư này, lại có thể lớn lên xinh đẹp hơn Bách Nhã rất nhiều

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-va-tinh-anh>